

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 28894/2023
11.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Филип Нешић, адвокат у ..., против туженог „Viva Travel“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Владо Капор, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1534/22 од 27.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1534/22 од 27.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 1534/22 од 27.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3868/21 од 24.03.2022. године, у ставу првом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужили на име накнаде материјалне штете због губитка пртљага и ствари, ближе описаних у овом ставу изреке првостепене пресуде, исплати укупан износ од 131.900,00 динара и 545 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да тужили на име накнаде материјалне штете, на име новчане накнаде за уплаћен аранжман за путовање на Сицилију, по уговору о туристичком путовању број ../17 од 21.06.2017. године, исплати износ од 385 евра, или у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужила да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 183.915,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 1534/22 од 27.06.2023. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име накнаде материјалне штете због губитка пртљага и ствари ближе описаних у изреци другостепене пресуде исплати тужили износ од 131.900,00 динара и

545 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете, на име новчане накнаде за уплаћен аранжман за путовање на Сицилију, по уговору о туристичком путовању број ../17 од 21.06.2017. године, исплати износ од 385 евра, или у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 262.074,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23-др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Другостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље на име накнаде материјалне штете, јер је утврдио да је тужени одговоран за штету причињену тужиљи као организатор путовања, на основу одредбе члана 866. и 868. Закона о облигационим односима, услед чега је применом члана 154. и 155. истог закона досудио новчану накнаду на име претрпљене материјалне штете. Поступајући према цитираној законској одредби, Врховни суд није прихватио одлучивање о посебној ревизији, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, ни правна питања у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе и за новим тумачењем права. О праву тужиље другостепени суд је одлучио уз примену материјалног права које није у супротности са схватањима израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се побија утврђено чињенично стање из ког разлога се посебна ревизија не може изјавити.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 17.09.2017. године, а вредност предмета спора је 200.000,00 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 479. став 6. ЗПП. Без утицаја је то што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, имајући у виду да је у споровима мале вредности ревизија искључена изричитом законском одредбом, због природе спора, па се стога не може применити одредба члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се ревидент позива.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић